

РЕШЕНИЕ

№ 20477

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20221110144846 по описа за 2022 година

Производството е по основния съдопроизводствен ред на ГПК.

Образувано е въз основа на Искова молба, вх. № 172983/18.08.2022г. на СРС, допълнително уточнена с Молба, вх. № 138777/18.05.2023г. на СРС, подадена от Е. Д. М. срещу Прокуратурата на Република България.

Ищецът **Е. Д. М.** е предявил срещу Прокуратурата на Република България иск с правно основание по чл. 2в, ал. 1, т. 2 вр. чл. 47-48 ХОПЕС и чл. 6 ДЕС за осъждането ѝ да му заплати сумата от **20000,00 лева**, представляваща обезщетение за нанесени му чрез нарушаване на международното право и правото на Европейския съюз неимуществени вреди – лишаване от правосъдие и ефективни средства за защита и последвалите от това неприятни психосоматични изживявания, последица от бездействието на Прокуратурата да разгледа негова Жалба, вх. № PRB202007286454/28.09.2020г. на Главния прокурор, **ведно със законната лихва** от датата на увреждането /28.09.2020г./ до окончателното изплащане.

Основателността на претенциите си ищецът обосновава с обстоятелството, че депозирал пред Главния прокурор Жалба, вх. № PRB202007286454/28.09.2020г. на Главния прокурор, с която поискал Прокуратурата от своя страна да поиска възобновяването на КНОХД №1018/2019г. на ВКС, обосновавайки, че е осъден по непредявени обвинения и при различна фактическа обстановка. Тази жалба не била разгледана и по нея нямало произнасяне, с което Прокуратурата нарушила задълженията си по ЗСВ и НПК, а от своя страна нарушила правата на ищеца по вътрешното и международното право, включително европейското. Този произвол лишил ищеца от правосъдие и от ефективно средство за защита срещу осъждането му за непредявено обвинение, като го подложил на жесток психически тормоз, в следствие от което той се поболял от депресия, получил паник-атаки и хипертония. Изтърпял болки и страдания, чувствал унижение, безизходица, безнадеждност, безпомощност, страх и ужас. Уронено било достойнството му. За насрочените по делото публични съдебни заседания ищецът не се явява или се явява лично. Предявеният иск се поддържа, включително в хода на устните състезания. Допълнително е депозирана Писмена защита, вх. № 332635/21.11.2023г. на СРС.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответната Прокуратура на Република България чрез прокурор К. В. – прокурор в Софийската районна прокуратура, е депозирала Писмен отговор на исковата молба, вх. № 49782/22.02.2023г. на СРС, с който оспорва редовността и допустимостта на исковата молба, както и основателността на предявените искове. Сочи наличието на множество дела с идентичен предмет, като целта на ищеца била да получи обезщетение за едно и също. Обосновава липса на предпоставките за ангажиране на отговорност по чл. 2В ЗОДОВ, като акцентира, че липсва неправомерно бездействие на Прокуратурата, а искането на М. за възобновяване било разгледано по съответния ред и отказано, като отказът в крайна сметка бил потвърден от ВКП и Зам.-Главен прокурор. При условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на претендираното обезщетение. В насрочените по делото публични съдебни заседания Прокуратурата се представлява от прокурор В., прокурор Б. или прокурор Ц.. Предявените искове се оспорват, включително в хода на устните състезания.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявения с нея иск, становището и възраженията на ответника в отговора ѝ, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

Исковата молба е подадена от надлежно легитимирана страна при наличие на правен интерес от производството, като предявеният с нея иск е **допустим** и следва да бъде разгледан по същество. Квалификацията на иска съдът определя съобразно твърденията на ищеца в исковата молба и заявените със същата искания към съда. Не са налице предпоставки за решаване на делото с неприсъствено решение или решение при признание на иска.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по иска с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 2 вр. чл. 47-48 ХОПЕС и чл. 6 ДЕС е за ищеца. Същият следва при условията на пълно и главно доказване да установи нарушение на норма от международното право и правото на Европейския съюз, която предоставя права на частноправни субекти – в случая нарушение на правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, нарушението да е достатъчно съществено, настъпили неимуществени вреди за ищеца и техния размер, причинно – следствена връзка между нарушението и причинените на ищеца неимуществени вреди. В тежест на ответника е да докаже заплащане на претендираните суми. Извън това в тежест на всяка от страните е да докаже фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Видно от представеното заверено копие, ищецът Е. Д. М. е депозирал до Главния Прокурор на Република България Жалба, вх. № PRB202007286454I/28.09.2020г. на ИЦ на ПРБ /това в крайна сметка се установява да е правилният номер на жалбата на ищеца/, с която е поискал възобновяването на КНОХД № 1018/2019г. на ВКС, съответно ВНОХД № 102/2018г. на АСНС и НОХД 646/2015г. на СНС, като делото бъде върнато на фазата на досъдебното производство. В жалбата си М. подробно обосновава становище, че е осъден по непредявени обвинения. В този смисъл ищецът е подал множество искания/жалби до Прокуратурата.

С Постановление от 23.11.2020г. по пр.пр. № 2015/2020г. на АСП А.К. – Прокурор в Специализираната прокуратура, е отказал да изготви искане за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 646/2015г. по описа на Специализирания наказателен съд. За да стори това, той е обосновал липса на предпоставки за възобновяване на производството съобразно регламентацията на НПК. Така издаденото постановление е обжалвано от Е. М. пред Апелативната специализирана прокуратура. С Постановление от 18.01.2021г. по пр.пр. № 1050/2020г. на АСП С. С. – Прокурор в Апелативната специализирана прокуратура, е потвърдила постановлението на Прокурора от Специализираната прокуратура, като е акцентирала, че нито са налице предпоставките за

възобновяване, нито прокуратурата разполага с правомощие да осъществява контрол върху актовете на съдилищата. Постановлението е оспорено от Е. М. пред Върховната касационна прокуратура. С Постановление от 22.02.2021г. на Н. Л. – Прокурор във Върховната касационна прокуратура, постановлението на Прокурора от Апелативната специализирана прокуратура е потвърдено, като е посочено, че не са налице установените от закона предпоставки за инициране на производство по възобновяване. Оспорено от Е. М., това постановление също е потвърдено с Постановление от 09.03.2021г. на К.Ф. – Заместник на Главния Прокурор.

Съгласно чл. 422 НПК наказателните дела се възобновяват, когато: някои от доказателствата, върху които се основава присъдата, решението, определението или разпореждането, се окажат неистински; съдия, съдебен заседател, прокурор или разследващ орган е извършил престъпление във връзка с участието си в наказателното производство; чрез разследване се разкрият обстоятелства или доказателства, които не са били известни на съда, постановил присъдата, решението, определението или разпореждането, и имат съществено значение за делото; с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за делото; са допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 НПК по съдебни актове по чл. 354, ал. 2, т. 2 и ал. 5 НПК, както и по присъди, решения и определения, непроверени по касационен ред по жалба или протест на страната, в чийто интерес се предлага отмяната; е допусната екстрадиция в случай на задочно осъждане при дадена гаранция от българската държава за възобновяване на наказателното дело - за престъплението, за което екстрадицията е допусната. Обстоятелствата по първите два пункта следва да се установят с влязла в сила присъда, а ако такава не може да се постанови – чрез разследване. Искането за възобновяване на наказателно дело на основание чл. 422, ал. 1, т. 1-3 НПК може да направи окръжният, съответно военният прокурор, а по чл. 422, ал. 1, т. 4-6 – главният прокурор. Искане за възобновяване на наказателно дело от компетентност на Европейската прокуратура по чл. 422, ал. 1 може да направи европейският делегиран прокурор. Осъденият за престъпление от общ характер, който не е бил освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на основание чл. 78а НК, може сам да направи искане за възобновяване на наказателното дело в случаите на чл. 422, ал. 1, т. 4 – 6 НПК.

В тази връзка и с оглед предявения иск следва да се има предвид, че липсва основание за ангажиране на отговорността на прокуратурата за бездействие, доколкото е налице извършена проверка и произнасяне от прокурор по исканията на М., които, макар и изразени в многобройни жалби/искания/молби, реално се ограничават до искането му да бъде възобновено наказателното производство, по което е осъден, както и за търсене на отговорност за лицата, действията на които са довели до неправомерното му, според него, осъждане. Въпросът дали да се иницира възобновяване е в рамките на преценката на съответния прокурор, която, в конкретния случай, е била подложена и на служебна проверка от страна на прокурори от горестоящите прокуратури. Когато отказът за възобновяване на производството е основан на приложение на законови разпоредби и преценка за допустимост/основателност на искането, която преценка е предоставена на органа - адресат на искането, независимо дали то се уважава или не, то действията на органа са в съответствие с установените от закона негови правомощия и нямат неправомерен характер. Оттук те не могат да бъдат предпоставка за възникване на вредоносни последици.

На следващо място следва да се има предвид, че в рамките на гражданското съдопроизводство съдът не разполага с правомощие да осъществява какъвто и да било контрол върху актовете на наказателния съд и прокуратурата или да ги преразглежда. Гражданският съд може да се произнася единствено относно гражданскоправните последици на тези актове и тези, следващи тяхната отмяна и/или обявяването за незаконосъобразни по предвидения за това ред, каквото в случая не се установи да има. В

тази връзка настоящият съдебен състав не разполага с правомощие нито да проверява дали ищецът е осъден по законосъобразно проведена процедура, нито дали отказът на прокуратурата да поиска възобновяване на наказателното производство срещу него е обоснован и правомерен.

Не може да се обоснове отговорност на ответника във връзка с нормите от европейското и международното право, цитирани в исковата молба, доколкото по искането за възобновяване на наказателното производство прокуратурата е прилагала националното право и установените в него процедури, а не съюзна/международна правна норма. При това, макар и осъден с влязла в сила присъда, ищецът е имал възможност във връзка с оплакванията си да се обърне към Европейския съд по правата на човека, чийто решения също са основание за възобновяване на наказателното производство – чл. 422, ал. 1, т. 4 НПК.

Горните съображения са достатъчни за отхвърляне на предявения иск, доколкото при съобразяването им отговорност на сочените в исковата молба фактически и правни основания е изключено да възникне. Оттук обсъждането на останалите събрани по делото доказателства, включително показанията на свидетелите и заключението на вещото лице, се явяват безпредметни.

Предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

Доколкото с Определение № 729/19.01.2023г. по в.ч.гр.д. № 10736/2022г. на СГС ищецът е освободен само от заплащането на държавна такса, но не и от разноски по делото, съдът намира, на основание чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ и чл. 77 ГПК, че в тежест на ищеца и в полза на бюджета на съдебната власт следва да се възложат разноските по делото, платени първоначално от бюджета на съда, за възнаграждение на вещото лице по съдебно-психиатричната експертиза в размер от **671,80 лева**.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Е. Д. М.**, ЕГН *********, от град София, срещу **ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ** иск с правно основание по чл. 2в, ал. 1, т. 2 вр. чл. 47-48 ХОПЕС и чл. 6 ДЕС за осъждането ѝ да му заплати сумата от **20000,00 лева**, представляваща обезщетение за нанесени му чрез нарушаване на международното право и правото на Европейския съюз неимуществени вреди – лишаване от правосъдие и ефективни средства за защита и последвалите от това неприятни психо-соматични изживявания, последица от бездействието на Прокуратурата да разгледа негова Жалба, вх. № PRB202007286454/28.09.2020г. на Главния прокурор, **ведно със законната лихва** от датата на увреждането /28.09.2020г./ до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА **Е. Д. М.**, ЕГН *********, от град София, да заплати **В ПОЛЗА НА БЮДЖЕТА НА СЪДЕБНАТА ВЛАСТ** по сметка на **Софийския районен съд**, на основание чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ и чл. 77 ГПК, **сумата от 671,80 лева**, представляваща първоначално заплатени от бюджета разноски за възнаграждение на вещо лице по делото (гр.д. № 44846/2022г. на СРС).

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на ищеца чрез адв. Ю. и на ответника.

Съдия при Софийски районен съд: _____